KAPITOLA 2

O DEVĚT DNŮ DŘÍVE

3. ČERVENCE 1916

9:00

OBČERSTVENÍ V ELM HILLS

Ruch panující během pondělní snídaně v malé restauraci v Elm Hills konečně utichl.

Cheta bolely nohy. Byl umazaný od sirupu, drobků z koblih a omastku od slaniny. Své

zrzavé kudrnaté vlasy měl zmáčené potem. Cítil se však velmi šťastný. Strýček Jerry mu letos vyplácel za pomoc ve svém občerstvení celé jmění – patnáct centů denně! Chetovi se líbilo vídat známé tváře a slýchat, jak lidé volají jeho jméno. Nejlepší ze všeho bylo, že se konečně také seznámil s novými kamarády, poprvé od loňského ledna, kdy se ke strýčkovi přestěhoval. Pobýval tu celý rok, zatímco jeho máma a táta odjeli za prací do Kalifornie.

Chet utíral pult, zrovna když se přední dveře restaurace s prásknutím rozletěly.

Musel se smát, jak Dewey, Sid a Monty vpadli dovnitř. Zastavili se tu každé ráno po cestě do továrny na výrobu dlaždic, kde pracovali. Dřív je Chet vídal ve škole, byli to hluční kluci a pořád se bavili jen o baseballu. Až do letošního léta je však víc nepoznal.

„Už jsi to slyšel?“ ptal se Dewey s tvářemi červenými samým vzrušením.

„Nebudeš tomu věřit!“ zvolal Monty, jehož brýle byly zamlžené horkem.

„Já mu to řeknu!“ odstrkával je Sid. Byl ze všech tří nejmenší a pokaždé všemu šéfoval. „Byl to žralok!“

A pak začali mluvit jeden přes druhého.

„Žraločí útok!“

„Byl obrovský!“

„Ukousl chlapovi nohu!“

„Všude plno krve!“

„Ten chlap je mrtvý!“

„Stalo se to přímo v Beach Heaven!“ hlásil Monty.

Pláž Beach Heaven ležela asi 110 kilometrů na jih od Elm Hills, přímo u Atlantického oceánu. Chet slyšel, že tam stojí drahé hotely

a lidé se tam koupou v nóbl plavkách. O útocích žraloků však nikdy nikdo nemluvil!

Z kuchyně vykoukl strýček Jerry. Měl rozzářené modré oči a vlasy hladce učesané dozadu.

Pokaždé, když kluci uviděli strýčka Jerryho, napřímili se o něco víc. Vyrostl v Elm Hills a býval tu baseballovou legendou. Mohl se stát profesionálním hráčem, ale během mistrovství si při jednom sklouznutí na domácí metu zranil koleno. Zápas tehdy vyhráli, ale strýček už nikdy potom nenastoupil. Dodnes ke konci dlouhých dní v práci pokulhává.

„O co tu jde s tím žralokem?“ zeptal se a podal každému z kamarádů jednu skořicovou koblihu. „Že se nám tu nesnažíte něco namluvit, vy rozumbradové?“

Chet kluky znal a věděl, že rádi dělají rošťárny. Poslední školní den dali Minnie Marstonové do svačinového kufříku žábu. Byla to nejhezčí dívka ze školy, ale tehdy měla takovou zlost, že se její obličej zbarvil do zvláštního ošklivého fialového odstínu.

„Nic si nevymýšlíme!“ bránil se Monty, zatímco vytahoval z kapsy u kalhot zmuchlaný kus novin. „Podívejte se!“ zvolal.

Podal noviny Chetovi. Byl to kousek Herladu New Jersey. Chet pročítal článek a rázem mu naskočila husí kůže. Strýček mu koukal přes rameno.

ŽRALOK ZABIJÁK

NAPADL MUŽE

2. ČERVENCE 1916

BEACH HAVEN, NEW JERSEY

DINER
KILLER SHARK
ATTACKS SWIMMER!

Pětadvacetiletý Charles Vansant byl v sobotu 1. července napaden velkým žralokem, když plaval ve vodě dosahující výše hrudníku. Spolu s rodinou zde trávil dovolenou v luxusním hotelu Engleside.

Pan Vansant, známý jako velmi čestný muž výjimečného osobního kouzla, se v době napadení žralokem koupal spolu se svým psem. Pláž byla plná moderně oděných žen a mužů užívajících si lehkého podvečerního vánku, když se znenadání ozvaly vyděšené výkřiky. Bylo vidět velkou černou ploutev, která se k panu Vansantovi přibližovala. Přihlížející lidé na něj křičeli, aby ho varovali. Bylo však už pozdě. Žralok zaútočil, když se mladík ze všech sil snažil doplavat k pobřeží. Pobřežní hlídka a dva další muži mu přispěchali na pomoc a nakonec jej vytáhli z vody.

Muž však krátce poté podlehl zraněním.

Na severovýchodním pobřeží Spojených států je toto vůbec první hlášení o smrtelném útoku žraloka na člověka.

Strýček Jerry se rozesmál.

Chet se na něj s údivem podíval. Jeho strýc byl tvrďák, ale smát se příběhu o muži, kterého rozpáral žralok?

„Chlapci, tento článek je pěkná habaďůra," řekl strýček Jerry. „Žralok nikdy člověka nenapadne. To je dokázáno. Slyšeli jste někdy o panu Hermannu Oelrichsovi?"

Nikdo o něm neslyšel.

„Ten chlápek byl milionář," pokračoval strýc Jerry. „Vlastnil velikou lodní společnost. Jednou – počkejte, myslím, že to bylo tak před pětadvaceti lety – si tento pán vyjel

s bohatými přáteli na své jachtě okolo New Yorku. Už byli na oceánu, když narazili na velké hejno žraloků. Dámy začaly křičet. No, a Oelrichs si oblékl plavky a skočil rovnou mezi ty žraloky.“

„Proč to udělal?“ zeptal se Sid.

„Aby dokázal, že žraloci na člověka neútočí,“ odpověděl strýček Jerry. „Předvedl úplné pozdvižení, plácal do vody a kopal nohama, dokonce na ty žraloky křičel. A to byste neřekli, ti žraloci odplavali pryč. Byli vyplašení jako zajíci.“

Sid se koukl na Cheta a usmál se.

„A to není všechno,“ dodal ještě strýček Jerry. „Pan Oelrichs nabídl odměnu pěti set dolarů tomu, kdo by přišel byť s jediným případem člověka napadeného žralokem na severovýchodním pobřeží Spojených států.“

„Pět set babek!“ žasl Dewey. „Ten člověk musí být úplný blázen!“

„Možná,“ odvětil strýček. „Nikdo však s ničím nepřišel. Žralok zkrátka nikdy člověka nenapadne. Ten višňový koláč támhle by tě napadl spíš než žralok.“

Všichni se rozesmáli.

Vtom se od konce pultu ozval chraplavý hlas.

„Mýlíš se. Někteří žraloci jsou zabijáci.“

Byl to kapitán Wilson, který do občerstvení přicházel každé ráno na snídani. Před mnoha lety velel na velrybářské lodi. Teď většinou něco kutil v okolí zátoky na svém polorozpadlém motorovém člunu. Míval nepřítomný pohled, jako by vůbec nevěděl, kde je.

Nyní však byly jeho oči zcela bystré.

„Vy jste nějaké žraloky viděl, kapitáne?“ zeptal se strýc Jerry a dolil kávu do jeho hrnku.

„Jestli viděl?“ odpověděl kapitán. „Jeden bílý žralok mě málem rozpůlil.“

„Opravdu?“ řekl strýček Jerry a mrkl na Cheta.

„Nechci vás strašit, chlapci,“ namítl kapitán.

„Pane, prosím!“ žadonil Monty. „Nás nic nevyděsí.“

„My to zvládneme!“ přidal se Sid.

Chet s velkou radostí zaznamenal, že to „my“ zahrnovalo i jeho.

Strýček Jerry šel zpátky do kuchyně a kroutil přitom hlavou.

„Tak dobře,“ řekl kapitán a rozhlédl se po prázdné restauraci. „Pojďte ale blíž. A nekřičte moc nahlas. Nerad bych, aby ostatní hosté zbytečně znervózněli.“